

Петко. (надникнува надъ писмото.)

Отъ дѣ е това писмо?

Михалаки

Отъ Стояновича, но кому е незнамъ. Отгорѣ пише: „очарователна госпожице“. Има ли такова име?

Петко. (на себе си).

Ахъ, писмо то е за Виктория, сбжркани сж конци тѣ. (високо) Ахъ, че това не е писмо?

Михалаки

Не е писмо? Ами какво е?

Петко.

Това е молитва.

Михалаки.

Какъ молитва?!

Петко.

Тжй, молитва, руска молитва. Отгорѣ нали пише *Госпожице?*

Михалаки.

Тжй.

Петко.

Е, то значи Господи Божице, по руски.

Михалаки.

Тжй ли?! Азъ пакъ мисляхъ, че е друго нѣщо. Хе е, по-нататкъ да видимъ. (чете): „твоята омая-телна прѣлестъ още въ първий мигъ развълнува „душата ми . . . ангелъ мой“ . . . Това какво е?

Петко.

Това по български може да се каже: Молж те да ми опростишъ грѣховете на душата, Ангелъ мой!

Михалаки (прѣкъсва го)

Това знамъ вече . . . санкимъ, ти си ангелъ